



סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש



פרשת חיי שרה

מברכים בסלו

כ"ז מדר-חשוון שנת
תשפ"א לפ"ק

שנה 2, גליון 5
(20)

ארויסגעזען דורך אונזרות היכל הקודש הרסלב

משנה און אביסל גמרא; אז מען זוכט שלמות דעמאלט טוט מען גארנישט, אז מען וועט ווארטן אויף פרייטאג מעביר סדרה צו זיין דעמאלט וועסטו נישט מעביר סדרה זיין, דערפאר הויב שוין אן פון זונטאג, פון אנהייב וואך, אזוי וועסטו לערנען יעדן טאג אביסל, זונטאג ביז שני, מאנטאג ביז שלישי, דינסטאג ביז רביעי און אזוי ווייטער, עס קומט סוף וואך האב איך געענדיגט די גאנצע סדרה.

און דער ראש ישיבה שליט"א איז דערנאך אריין געגאנגען אין שמועס פון 'הפצה', זאגענדיג: די זעלבע איז מיט יעדע זאך וואס מען טוט דארף דאס זיין מיט די גאנצע שטארקייט; אז דו גייסט 'הפצה', דו ביסט מפיץ דעם הייליגן רבי'ן אויף די וועלט, קענסטו נישט זיין פארנומען צו טראכטן: 'וואס זאגט דער אויף מיר?' 'וואס זאגט יענער אויף מיר?' נאר זיי שטארק מיט זיך וואוסענדיג: 'איך טו גוט, אז יענער האלט אז איך טו גוט - איז גוט פאר אים, און אז ער האלט נישט פון דעם - איז אויך גוט; דער רבי און זיינע הייליגע ספרים ווערן נישט קלענער אדער גרעסער ווען יענער האלט יא דערפון אדער האלט נישט דערפון.

ברוך השם אז מיר האבן שוין אויך פרויען מפיצים, וואס פארשפרייטן דעם הייליגן רבי'ן צווישן אנדערע פרויען, הערט מען אמאל ווי פרויען לאזן אריין מעסעדזשעס אינעם האטליין (חיוק פאר די אידישע שטוב): "איך בין געגאנגען 'הפצה' און איך ווייס אז יענער האט מיר אנגעקוקט ווי איך בין שטאטס משוגענער, טראכטנדיג אויף מיר 'אוי, דו גייסט שוין אויך הפצה? דו ביסט שוין אויך פון די משוגעים?...". פרגעט דער ראש ישיבה שליט"א: "פאר וואס טראכסטו אז יענער קוקט דיך אן אלס רחמנות, עס איז נישט דא אזא זאך 'רחמנות', א רחמנות איז דער וואס האלט זיך פאר א רחמנות, איינער וואס האלט זיך

דעם צווייטן טאג סמות אינדערפרי, שנת תשפ"א לפקט קטן, האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען ספורי מעשיות, מעשה ד', ממלך שגור שמד.

האט זיך דער מלך אן גירופן און האט גיזאנט צו דעם שר וואס ער איז גווען איין אונם, וואס פאר איין כבוד זאל איך דיר געבן דער פאר וואס דו האסט מיר מציל גווען מיט מיינע קינדער. זאל איך דיר מאכן פאר איין שר (דהיינו פאר א האר) דו ביסט דוה בלויז שוין א שררה. זאל איך דיר געבן געלט. דו האסט אליין געלט. זאג וואס פאר א כבוד דו ווילסט. וועל איך עס דיר בוודאי טון. האט דער אונם גיענפערט, וועסטו מיר אבער טאן וואס איך וועל זאגן. זאגט דער מלך: "זא איך וועל דיר בוודאי טאן וואס דו וועסט וועלן. האט דער אונם גיזאנט שווער מיר ביי דיין קרוין און ביי דיין מלוכה. האט אים דער מלך גישוואוירן. האט זיך דער אונם אנגירופן. נאר מיין כבוד איז. אז איך זאל מעגן זיין איין יהודי בפרהסיא (דהיינו פאר לייט) איך זאל מעגן לייגן טלית און תפילין בפרהסיא. האט עס דעם מלך זייער גאהרט מהמת אין זיין נאנצער מדינה טאר ניט זיין קיין יהודים. נאר ער האט אבער קיין ברירה ניט גיהאט מהמת דער שבעה. וואס ער האט אים גישוואוירן אז וואס ער וועט וועלן זאל ער אים טאן. אין דער פרי איז גיגאנגען דער אונם. און האט גילייגט טלית און תפילין בפרהסיא.

דאס דארף זיין די גרעסטע כבוד און וואונטש פון א איד - 'איך קען לייגן טלית ותפילין!'. אנדעם קען א איד נישט אנגיין, אנדעם קען מען נישט לעבן, נישט קיין חילוק צי איך בין רואיג אדער איך בין פארקאגט און פארפלאגט, איך גיי אריבער שוועריקייטן וכו' - טלית ותפילין מוז איך לייגן, דאס איז מיין לעבן.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: טלית ותפילין דאס איז א חלק פונעם טאג, עס קען נישט אריבער גיין א טאג אן טלית ותפילין, פונקט ווי א מענטש גייט יעדן טאג אין שאוער, יעדן טאג פיצט ער די ציין וכדומה אפגעזען וויפיל צייט ער האט, אפילו ער איז זייער פארקאגט און פארפלאגט, די זעלבע איז מיט טלית ותפילין, עס קען נישט אריבער גיין א טאג אן לייגן טלית ותפילין.

נאר דאס ביסל מצות און מעשים טובים וואס א מענטש כאפט אריין דאס בלייבט איבער פאר'ן מענטש. דאס זעלבע איז מיט לימוד התורה, איך כאפ יעדן טאג אריין א פרק משניות, א בלאט גמרא - דאס בלייבט איבער פאר מיר אויף אייביג. און דער ראש ישיבה שליט"א האט מחזק געווען מען זאל אנהייבן מיט א פרישקייט מעביר סדרה צו זיין, שנים מקרא ואחד תרגום, און געזאגט: לאמיר זיך מקבל זיין דעם גייעם יאר, עס זאל נישט אריבער גיין א טאג אן לערנען אביסל פון די הייליגע תורה, אביסל מקרא, אביסל

<<<

א ווארט פארן שבת טיש

ובישמח ורומחה ובישא (בראשית ב, יד)

עס שטייט די וואך אין די פרשה 'ובשמח' ודומה ובשמח, זאגט אויף דעם דער הייליגער חיד"א: 'ובשמח' - מען דארף הערן, 'ודומה' - מען דארף קענען שווייגן, 'ובשמח' - און מען דארף קענען פארנעמען; דאס איז דער סוד פון הצלחה און לעבן, דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס"ח): פאר מען וויל געבן א גרויסע עשירות פאר א מענטש, שטעלט מען אים אונטער א נסיון פון כעס, און אויב מען רעגט זיך אויף פארלירט מען דאס גאנצע עשירות וואס איז אים געווען באשערט.

(עצתו אמונה חיי שרה תשע"ז)

פאר א רחמנות וועלן אלע דאס האלטן אויף אים, און איינער וואס האלט זיך טויגליך וועלן אנדערע אויך אזוי האלטן אויף אים; דער מענטש איז דער וואס זיגלט זיך אליינס אפ וואס ער איז.

דאס איז זייער א וויכטיגע הקדמה אין לעבן, א מענטש קען זיך נישט מעסטן לויט וואס אנדערע זאגן אויף אים, מיין חשיבות און גרוסקייט איז נישט אנגעהאנגען אין קיינעם; איך האלט פון מיר, איך ווייס אז איך בין גוט, אז דו האלטסט אויך פון מיר - איז גוט פאר דיר, אז דו האלטסט נישט מיר - איז ווייטער גוט פאר מיר.

די זעלבע איז לגבי 'שלום בית', א מאן וואס האלט פון זיך, איז זיין ווייב אויך צופרידן פון אים, אבער א מאן וואס האלט נישט פון זיך, ער איז שטענדיג פארנומען זיך אראפ צו קלאפן, שטענדיג איז ער פארנומען צו טראכטן 'דער האלט נישט פון מיר' דער האלט נא פון מיר... דעמאלט איז ער אויך נישט ווערד אין זיין ווייבס אויגן; א ווייב קען נישט מאכן איר מאן פאר א שמאטע, דער מאן מאכט זיך אליינס פאר א שמאטע אויב איז ער צעקלאפט ביי זיך.

א אינגערמאן דארף וויסן 'איך בין גוט, עס אינטערעסירט מיר נישט וואס אנדערע זאגן אויף מיר, וואס אנדערע האלטן אויף מיר, עס אינטערעסירט מיר אפילו נישט וואס מיין ווייב זאגט אויף מיר, אז זי האלט פון מיר - איז גוט פאר איר, און אז זי האלט נישט פון מיר - איז ווייטער גוט פאר מיר.

און דער ראש ישיבה שליט"א איז צוריק געגאנגען צום ענין פון הפצה, און געזאגט: א מפיץ דארף גיין אנגעטון שיין און זויבער, ער זאל מאכן א גוטע איינדרוק ביי מענטשן, מענטשן זאלן זען אז די ברסלב'ע זענען נארמאלע מענטשן. א מיידל האט דערציילט זי איז געגאנגען הפצה אויפ'ן פאס, זי איז געווען אנגעטון שיין און ריין

בצניעות, האט זיך א פרוי אנגערופן: "קוק, זי איז אזא נארמאלע מיידל, איך האב געמיינט אז די ברסלב'ע זענען מאדנע מענטשן, איך האב געמיינט אז זיי זענען משוגעים".

אז מען גייט הפצה דארף מען גייט מיט שיינע געקראזעלטע פיאות, א צאמגענומענע בארד, א שיינע היט, אז מען גייט מיט א וואלענע ציצית אינדרויסן פון די העמד דארף דאס זיין ריין.

ווען איך בין געווען א בחור אין ישיבה און מען האט אראפ גערופן א בעל דרשן זאל רעדן צו די בחורים, דער בעל דרשן איז אריין געקומען מיט צעשויעפערטע פיאות וכו' די בארד צעפלאשעט וכו', נאך פאר ער האט אנגעהויבן רעדן האבן אלע בחורים שוין אפגעמאכט 'ווי אים וויל איך נישט אויסקוקן!' ווי אים וויל איך נישט זיין!; א מענטש וואס וויל משפיע זיין פאר צווייטן דארף גיין אנגעטון צאמגענומען אז מען זאל אים וועלן הערן.

איך געדענק פון אלס בחור יעדעס מאל ווען איך האב געזען מוהרא"שים בחורים גייען 'הפצה', אנגעטוהן שיין, זויבער און צאמגענומען וכו', האט זיך מיין קאפ דערנאך געדרייט פאר עטליכע שעות, טראכטנדיג: 'זיי זענען דאך נארמאלע מענטשן, זיי זענען אויס גוט'. דערפאר דארף א מפיץ גיין אנגעטון שיין און ריין וועט ער קענען אויפטון פארשפרייטן דעם רבין.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבין וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

(ספורי מעשיות מעשה ד, ממלך שגור שמד, חלק ב' פארגעלערנט דעם צווייטן טאג סכות, שנת תשפ"א לפרט קטן, אין סכה)

זע זיך אנצוגרייטן שיינע מעשיות וואס צו דערציילן ביי די שבת'דיגע סעודות; עס איז א שאד אז די גאנצע סעודה זאל אריבערגיין מיט נארישקייטן, מיט פאליטיק און לשון הרע. דאס ווייב גרייט אן א שיינע סעודה און זי ווארט צו הערן זמירות און שיינע מעשיות פון צדיקים, און דער מאן איז פארנומען מיט ליצנות און לשון הרע וכו'.

איך וועל דיר פארציילן צוויי שיינע מעשיות זאלסט האבן וואס צו דערציילן ביי די צוויי סעודות. דער הייליגער בעל שם טוב האט דערציילט פאר זיינע תלמידים צוויי מוהרא'דיגע מעשיות, א מעשה פון אן עושר און א מעשה פון א קמצן. דער מעשה מיטן עושר איז געווען אזוי: עס איז געווען א גרויסער עושר, זייער א רייכער מענטש, אבער ער האט נישט געגעבן קיין איין פרוטה פאר צדקה, ער איז געווען א טרעקליכער קמצן, אזוי ריין ווי ער איז געווען אזוי קארג איז ער געווען, און די ארעמעלייט פלעגן אים שעלטן מיט אלע קללות. ווען ער איז נפטר געווארן האט מען אים פאצאלט אזוי ווי ער האט זיך אויפגעפירט, מען האט אים מבהה געווען בשעת זיין לוי, און בשעת'ן מקבר זיין האט מען געשטערט די קבורה, מען האט געשריגן אז אים טאר מען נישט מקבר זיין ווייל ער איז געווען א טרעקליכער קמצן, און פאר אזא מענטש קומט

נישט קיין כבוד המת רחמנא לצלן. און אזוי ווי ער איז נפטר געווארן איז געווארן א גרויסער רעט אין שטאט, ווייל דער בעקער האט מער נישט געגעבן קיין ברויט מיט חלות פאר די ארעמעלייט, און דער פרוכט סוחר האט מער נישט פארקויפט פאר די עניים קיין פרוכט און גרינצייג, דער בוטשער האט מער נישט געגעבן קיין פלייש פאר די ארעמעלייט. ווען מען האט זיי געפרעגט פארוואס זיי געבן מער נישט קיין עסן, האבן די סוחרים געענטפערט אז ביי יעצט פלעגט דער עושר אונז געבן געלט און ער האט אונז באשוואוירן אז מיר טארן נישט פארציילן אז ער געבט די געלט, פארקערט נאך, ער האט געוואלט מען זאל אים האלטן פאר א גרויסער קמצן, און היות אז ער איז געשטארבן קענען מיר מער נישט געבן קיין עסן.

נאך א מעשה האט דער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו פארציילט: עס איז געווען א בעל מנגן וואס פלעגט ארום גיין צו חתונות זינגען און שפילן, און וויבאלד ביי חתונות איז דא אסאך פרויען און ער האט נישט געוואלט נכשל ווערן מיט ראיות אסורות האט ער זיך געמאכט ווי ער איז בלינד און ער האט זיך פארקלעבט די אויגן און יעדער האט געמיינט אז ער איז טאקע בלינד. ווען דער בעל מנגן איז נפטר געווארן איז ארויסגעקומען דער סוד אז ער איז נישט געווען בלינד, נאר וויבאלד ער

האט נישט געוואלט נכשל ווערן מיט ראיות אסורות האט ער זיך פארבינדן זיינע אויגן, און מען האט געמיינט אז ער איז בלינד. דער בעל שם טוב האט אויסגעפירט און געפרעגט זיינע תלמידים: "זאגט מיר ווער איז געווען גרעסער, דער וואס האט זיך געמאכט בלינד זיין גאנצע לעבן כדי ער זאל נישט נכשל ווערן מיט א שלעכטן קוק, אדער דער עושר וואס מען האט געמיינט אז ער איז א קמצן, און זיין גאנץ לעבן אריין געכאפט בזיונות, און מען האט אים געטאלטן מיט אלע קללות פון די ארעמעלייט?" די תלמידים זענען געווען מוהרא'דיג צעקאכט פון ביידע מעשיות און זיי האבן געענטפערט: "ביידע זענען זייער גרויס", האט דער בעל שם טוב געזאגט: "אין הימל קען מען אויך נישט מכריע זיין ווער עס איז געווען גרעסער".

זעט מען אז עס איז דא צדיקים וואס זענען זייער באהאלטן פון דער וועלט, און מען זעט נישט פון אינדרויסן בכלל ווער זיי זענען, און פארקערט, מען איז זיי מבהה און מען רעדט אויף זיי, אבער באמת זענען זיי בטל צום אייבערשטן. דאס האבן מיר געזען ביי מוהרא"ש ז"ל, יעדער האט געהאט עפעס א באמערקונג, עפעס צו זאגן אויף אים, און מוהרא"ש אליין איז געווען דבוק צום אייבערשטן בתכלית השלימות.

(עצתו אמונה יתרו תשע"ז)